

Full diocesà

5 de març del 2023

p6 —Declaració interreligiosa a favor de la vida

p7 —Recés de Pasqua per a homes a Montserrat

Dotze segles d'història

L'any 1806 el bisbe Francesc de Veyan i Mola (Tamarit de Llitera, 1734 - Vic, 1815) obrí al públic la Biblioteca Pública Episcopal de Vic en el pis que havia fet construir damunt l'antic claustre gòtic de la catedral vigatana on encara es troba instal·lada.

La biblioteca, però, havia nascut gairebé mil anys abans. Com totes les catedrals de l'imperi carolingi, la catedral de Sant Pere de Vic tingué també, des de la seva restauració vers el 880, una biblioteca —és a dir, una col·lecció de llibres manuscrits— i un escriptori. La biblioteca contenia els volums que servien per al culte diví, per a la formació dels clergues i per al foment de la cultura intel·lectual i espiritual dels canonges i del clergat catedralici. A l'escriptori, a més de redactar-s'hi els documents de tipus jurídic que generaven les activitats econòmiques de la seu i dels ciutadans de Vic, s'hi copiaven els manuscrits que servien per a augmentar el fons bibliogràfic primitiu i els que la creació de noves parròquies feien necessaris, especialment per al culte litúrgic.

Després de la guerra civil i sota la direcció del Dr. Eduard Junyent (1901-1978), té lloc la vertebració de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic tal com és en els nostres dies.

(Continua a la pàgina 4.)

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo»

Diumenge II de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

(12,1-4a)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

[32]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

(1,8b-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixe-

queu-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

(17,1-9)

«Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir»

Glòria divina

Carles Riera i Fonts, pvre.

«Senyor, que n'estem de bé aquí dalt!», digué Pere a Jesús. Ep!, però: vencent la temptació d'establir-se en Tabors fora del món real, cal baixar de la muntanya i continuar la ruta, com feren Pere, Jaume i Joan, recorrent el camí salvífic que culmina en la creu. La Passió és necessària per arribar a la glòria de la Resurrecció. *Per crucem ad lucem* («Per la creu, a la llum»).

La Transfiguració relliga experiència i enteniment: els deixebles veuen la glòria divina i comencen a comprendre el sentit d'aquella llum resplendent. La seva fe, com la nostra, és una resposta als interrogants de l'existència —una existència no immune a la renovació del pensament ni a la sorprenent novetat de Déu. Percebem la realitat sensible embolcallada d'un vel de misteri; tota religió deixa una porta oberta a la invisibilitat.

Segons els ritmes i els reptes de cada moment, estimant i fent camí anem descobrint la veritat de Déu. «No s'entra en la veritat si no és a través de l'amor» (sant Agustí).

Jesús és la resposta divina a la pregunta pel sentit de la vida i de la mort. El Déu que habita en la consciència de l'ésser humà es manifesta, per mitjà de Jesús, dalt la muntanya i inspira admiració. Amb raonada confiança acollim en el pensament la glòria divina de Jesús i, de retop, la del nostre futur.

La imatge

Els apòstols poden descobrir que en Jesús, conversant amb Moisès i Elies, s'acompleix l'esperança d'Israel. Ara Déu els parla en la persona del seu Fill estimat, a qui cal escoltar. Hem de submergir-nos en el núvol de la presència de Déu per assimilar la paraula del Fill, que en el viure quotidià ens afermi l'esperança de la resurrecció.

La Transfiguració (1646-1707).
Giacinto Calandrucci

Agenda

Lit. hores: Setmana II

6 dilluns

—Sant Oleguer, bisbe
Dn 9,4b-10/Salm 78/Lc 6,36-38

7 dimarts

—Stes. Perpètua i Felicitat, mrs.
—Sant Teòfil, bisbe
Is 1,10.16-20/Salm 49/Mt 23,1-12

8 dimecres

—San Joan de Déu, fund.
—Sant Veremon, abat
Jr 18,18-20/Salm 30/Mt 20,17-28

9 dijous

—Santa Francesca Romana, vídua
—Sant Pacià, bisbe
—Sant Gregori Nisè, bisbe
Jr 17,5-10/Salm 1/Lc 16,19-31

10 divendres

—Sant Simplicí, papa
Dia d'abstinència
Gn 37,3-4.12-13a.17b-28/Salm 104/Mt 21,33-43.45-46

11 dissabte

—Sant Eulogi de Còrdova, mr.
Mi 7,14-15.18-20/Salm 102/Lc 15,1-3.11-32

12 diumenge III de Quaresma / Cicle A

—Sant Lluís Orione, fund.
Ex 17,3-7/Salm 94/Rm 5,1-2.5-8/Jo 4,5-42

L'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, dotze segles d'història

Redacció

(Continua de la portada)

Pel que fa a l'arxiu, a part del fons episcopal i del fons del Capítol, amb documentació des del segle IX fins a l'actualitat, conserva també la documentació antiga de prop de dues-centes parròquies, l'extens fons notarial format per l'Arxiu de la Cúria Fumada i l'Arxiu Notarial de Vic, també l'arxiu de la Vegueria de Vic, fons de comunitats de beneficiats, d'institucions, de famílies i fons personals.

La Biblioteca Episcopal destaca per la quantitat dels seus fons, més de 50.000 volums, i per la seva antiguitat, amb un nombre important d'incunables i més de 300 manuscrits des del segle IX. També cal destacar el fet que es tracta d'una biblioteca cabdal en la formació i l'obra de personatges rellevants de la Catalunya del segle XIX i de la primera meitat del segle XX, com Jaume Balmes, sant Antoni Maria Claret, Jacint Verdaguer, Jaume Collell o Josep Gudiol. Aquestes circumstàncies, gairebé úniques en

el nostre país, confereixen a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic unes característiques d'especial rellevància i projecció, tant a nivell nacional com internacional. Actualment, a fi de poder facilitar l'accés i fer difusió d'aquests fons documentals que són un tresor cultural únic a Catalunya i, en bona part, força desconeguts, s'ha iniciat la digitalització de fons parroquials dipositats a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic.

Des de l'any 1978, el Dr. Miquel S. Gros és el director de l'Arxiu i la Biblioteca Episcopal de Vic.

Entrevista a Mn. Miquel dels Sants Gros, director de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic

Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol va néixer al c/ Manlleu de Vic en 1933. Fill d'un fabricant de sabons i lleixius, va

5 –actualitat diocesana

ser el petit de tres germans. De la seva etapa escolar, destaca el seu pas pel col·legi de Sant Miquel de Vic, on va cursar el batxillerat i on Mn. Ramon Masnou –encara no era bisbe– era el seu director espiritual.

Mn. Gros es queixa dels problemes que actualment té a la vista, però se li il·lumina la mirada quan parla de la seva feina. Prova d'això és que cada dia puja a peu els cinquanta-quatre graons que hi ha fins a l'Arxiu. Creu que la paraula que millor el defineix és «investigador» i, conseqüentment, encara ara, continua publicant estudis científics en mitjans especialitzats. Troba a faltar poder viatjar –ho havia fet molt–; viatges que també aprofitava per a ampliar la seva col·lecció de segells i tauletes sumèries.

Com va néixer la seva vocació sacerdotal?

A casa es vivia un ambient clerical. Tenia tres tiets preveres: un era canonge de la catedral de Barcelona, un altre era beneficiat a Santa Maria del Mar de Barcelona i l'altre, a qui van assassinar durant la guerra civil, era beneficiat a Sant Pere de Ripoll.

Quins van ser el seus primers destins?

El bisbe Masnou volia que un cop ordenats preveres, abans de continuar estudiant, exercíssim un temps el ministeri parroquial. En el meu cas, vaig anar de vicari a Navarces (1956), però hi vaig ser pocs mesos, perquè em van haver d'operar de les glàndules del coll. Un cop recuperat em van destinar de vicari a Torelló (1957). Després, vaig marxar tres anys a estudiar a París, on vaig assolir el títol de mestre en sagrada litúrgia (1966) a l'Institut Catòlic de París i on ajudava la parròquia de Sainte Odile. També vaig viure un hivern a Alemanya per aprendre la llengua.

I després?

Vaig ser director espiritual del Seminari Menor (1965) i vicerector del Seminari (1977) abans que es fes l'interdiocesa. També vaig ser professor durant quaranta anys a la Facultat de Teologia de Barcelona i a l'Institut de Litúrgia de Barcelona.

I llavors, al Museu Episcopal i a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic?

Des dels dotze o tretze anys ja anava a estudiar a la Biblioteca Episcopal amb el Dr. Junyent. Per tant, el coneixia molt, com també la seva manera de treballar. A la seva

mort, l'any 1978, vaig assumir la direcció de la Biblioteca i del Museu Episcopal, del qual vaig ser el conservador fins al 2002. Abans el museu, la biblioteca i l'arxiu anaven junts.

Dels quaranta-cinc anys que fa que és el director de l'Arxiu i Biblioteca, de què està més satisfet?

He continuat la feina del Dr. Junyent, mantenint, ampliant, conservant i estudiant el fons que tenim. El més significatiu d'aquests anys és l'acord amb la Diputació de Barcelona el 1998, ara fa vint-i-cinc anys, que va permetre informatitzar i catalogar tota la biblioteca i remodelar la sala de consultes.

Abans d'acabar l'entrevista, insisteix a dir que, si ha pogut fer tot el que ha fet, és gràcies a una bona colla de col·laboradors: «ja som amics i ens avenim molt», i els va citant d'un a un. Una bona mostra d'aquesta amistat és la petita celebració que van fer, a l'Arxiu, el proppassat 23 de gener amb motiu del seus noranta anys.

Declaració interreligiosa sobre la dignitat de la persona humana

Líders religiosos de diverses confessions cristianes (anglicans, catòlics, evangèlics i ortodoxos) i de la confessió islàmica van signar el dimecres 15 de febrer a Madrid la «Declaració Interreligiosa sobre la dignitat de la vida humana».

Els representants es van repartir per a lliurar el text a diversos organismes: el Consell General del Poder Judicial, el Ministeri de la Presidència, encarregat de les relacions amb les confessions, i el Congrés dels Diputats. En la declaració afirmen que la vida és un «do de Déu per

al conjunt de la creació i de la humanitat» i que la dignitat humana «no depèn de les circumstàncies vitals ni del consens social, sinó que és una qualitat intrínseca de tot ésser humà, els drets del qual han de ser respectats sempre». «Tota vida humana, per tant, en la seva inviolable dignitat, ha de ser protegida des del principi fins a la fi», afegeixen.

De la mateixa manera, recorden que la protecció de la vida de tot ésser humà i els seus drets, especialment dels més febles, és un «signe del progrés i la prosperitat d'una societat».

Assemblea Sinodal del Sínode de Bisbes, etapa continental

El dissabte 28 de gener va tenir lloc a Madrid l'Assemblea Sinodal del Sínode de Bisbes 2021-2024 en la seva etapa continental. Per aquest motiu, i en representació de les diòcesis de Vic i Solsona, tres persones van ser-hi presents. En aquesta fase del Sínode de Bisbes es presentava el recull de les aportacions de les diòcesis en resposta al document de treball titulat «Eixampla la teva tenda» (Is 54,2). Aquest document és fruit de les aportacions de la primera fase consultiva a milions de persones de tot el món que s'han involucrat en aquest camí sinodal per a tota l'Església.

Durant l'assemblea, que es va celebrar a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, s'elaborà la síntesi final, que s'unirà a les presentades per les altres conferències episcopals europees.

Recollim les paraules de les representants de la diòcesi de Vic, Nora Edith Morales i Montse Anglada: «Ha estat una experiència molt enriquidora, amb persones de les diferents diòcesis, constatant així que tots treballem en una mateixa direcció.» «Després de les ponències es va treballar en petits grups, on regnaven l'escolta i el respecte mutu, les línies de força, aspectes a matisar i absències detectades en la síntesi.» L'Assemblea Continental Europea s'ha celebrat del 5 al 12 de febrer d'enguany a la República Txeca, i semblantment ho fan la resta de continents. Els documents resultants seran enviats a la secretaria general del Sínode de Bisbes. A partir d'aquests s'elaborarà l'*Instrumentum laboris* del sínodo pròpiament dit, que tindrà lloc al Vaticà l'octubre del 2024.

Recés espiritual per a homes joves que vulguin viure el Tríduum Pasqual a Montserrat

Del Dijous Sant al Diumenge de Pasqua (del pròxims 6 al 9 d'abril), el monestir de Montserrat ofereix la possibilitat a homes de 20 a 35 anys de viure els dies del Tríduum Pasqual en un ambient de silenci i de pregària, compartint la vida de la comunitat de monjos, tant pel que fa a les pregàries com als àpats i l'allotjament.

Durant el recés, els participants tindran espais de reflexió i aprofundiment, com també, si algú ho demana, la possibilitat d'un col·loqui amb un monjo.

El recés s'iniciarà el Dijous Sant, dia 6 d'abril, a la tarda (també és possible d'arribar-hi al matí), i acabarà diumenge de Pasqua, 9 d'abril, després de la missa conventual, que se celebra a les 11h.

Els interessats s'han de posar en contacte amb els organitzadors, a través de qualsevol d'aquestes dues adreces de correu electrònic: studium@abadiamontserrat.net / recespasqua2023@gmail.com. L'aportació econòmica és de 100€ i les places són limitades.

IX Seminari d'Estudi sobre el Catecumenat

El dia 11 de març

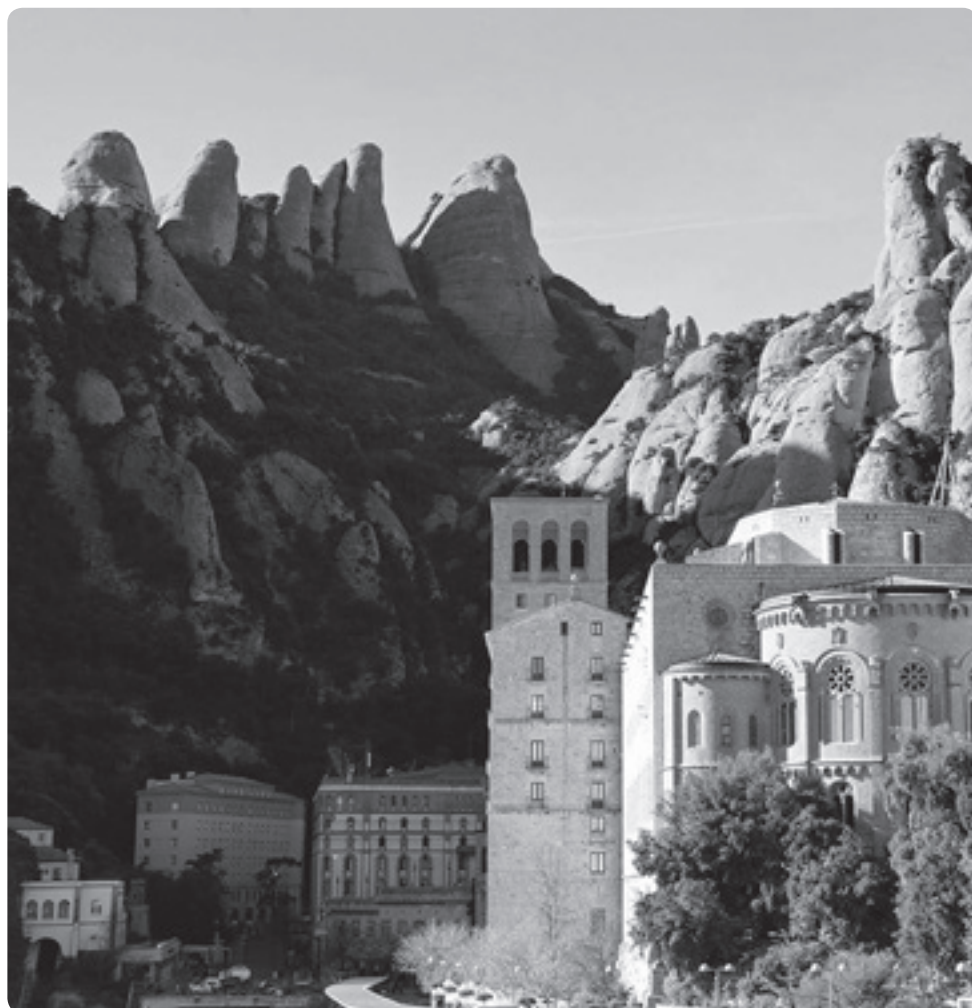
Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 · 08012 Barcelona.

Tema: Catecumenat i discerniment vocacional.

Data i import: 11 de març del 2023 · Matrícula gratuïta.

Horari: de 10,30 h a 13,00 h.
A les 10,30 h: hora menor; salutació; reflexió a càrrec Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat; torn obert de paraules; informacions i cloenda.

Inscripció prèvia necessària a:
<https://zfrmz.eu/VwqcqxyL-9mjdQ7DZ1rV4>.

Glossa

Jo soc el camí (Jn 14,6)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'itinerari quaresmal que ens duu a la Pasqua és eminentment cristològic, perquè no té cap altre objectiu que «entrar cada vegada més plenament en el misteri del Crist Salvador» (Francesc, Missatge per a la Quaresma). La Quaresma és un temps de gràcia que el Senyor ens concedeix per a reviure el que hem rebut, per mitjà de la fe i del baptisme, com a do: la vida nova de fills de Déu. Tots necessiten ocasions per a fer una aturada en el nostre camí, per a reflexionar humilment a fi de veure on som, d'on venim i cap on caminem. Això tan senzill és el que fem normalment en el camí de la nostra vida i especialment quan anem d'excursió per la muntanya. És molt important la meta, però també el camí, sense oblidar la raó de la nostra caminada.

Mirem a Crist per a no perdre'ns en la munió de camins que se'ns proposen de fressar seguint les ideologies i modes dominants

Hi ha un aspecte clau de l'existència cristiana: som deixebles de Crist. Ell va al davant i nosaltres seguim les seves petjades. *Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud* (Hb 12,2), recordava l'autor d'aquesta carta a aquells cristians hebreus que havien perdut l'embranchida dels inicis de l'itinerari de la fe. Però, certament, tots necessitem tenir més i més fixa la mirada en Crist, que ens va al davant, per a no perdre'ns en la munió de camins que se'ns proposen de fressar seguint les ideologies i modes dominants, sobretot aquelles que ens aparten de la creu de nostre Senyor Jesucrist. Encara que sigui ample el camí de l'acomodament a la cultura majoritària, fent concessions que ens prenen del cor

l'arrel del seguiment de Crist, que ens diu: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi* (Lc 9,23), nosaltres, si volem ser autèntics deixebles de Jesús, hem de recórrer, amb alegria i esperança, el camí estret que duu a la vida; repetim-ho: el del seguiment de Crist.

No hi ha cap altre camí que dugui a la vida i al bé. Jesucrist mateix va dir als seus deixebles: *Jo soc el camí*. Sant Agustí, comentant aquestes paraules de Jesús segons l'evangeli de sant Joan, expressava un contingut d'esperança. Per a ell, Jesús, dient que ell és el camí, no afirma solament que l'hem de recórrer seguint les seves petjades, sinó que el Fill de Déu, fent-se home com nosaltres, en la seva encarnació, ha fet possible que el puguem recórrer. Ell és la font de la gràcia que ens concedeix de seguir-lo fidelment. Tot és do, tot és gràcia. Aquesta és la gran descoberta del camí de la Quaresma: amb Jesús ho tenim tot, sense ell no som res. Tinguem-ho, doncs, ben clar: Jesús és el camí.

